

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 czerwca 2021 roku w sprawie o sygn. akt II C 1290/20 Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny zasądził od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda K. J. kwotę w wysokości 73,80 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 8 sierpnia 2017 roku do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów zabezpieczenia uszkodzonego pojazdu na parking strzeżonym; oddalił powództwo w pozostałym zakresie; zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1800 zł tytułem zwrotu kosztów procesu z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, nakazał pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotę 129,79 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sąd Rejonowy ustalił, że właścicielem pojazdu marki V. (...) o nr rej. (...) był K. Z.. W dniu 14 czerwca 2017 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ ww pojazd kierowany przez P. G.. Sprawca szkody - kierujący pojazdem marki R. (...) o nr rej. (...), miał zawartą z pozwanym ważną umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego. Między K. Z. a P. G. zawarta była ustna umowa użyczenia pojazdu marki V. (...). P. G. korzystał z pojazdu przez około rok- półtora przed zdarzeniem będącym źródłem szkody. Nie ustalono szczególnych warunków umowy.

Po zdarzeniu z dnia 14 czerwca 2017 roku pojazd nie nadawał się do użytku.

Zgodnie z dalszymi ustaleniami Sądu Rejonowego: decyzją z dnia 5 lipca 2017 roku pozwany uznał szkodę w pojeździe za szkodę całkowitą i przyznał właścicielowi pojazdu odszkodowanie z tytułu naprawy pojazdu w kwocie 3.887 zł brutto. Decyzją z dnia 10 lipca 2017 roku pozwany dokonał korekty wysokości przyznanego odszkodowania i dopłacił do kwot już wypłaconych kwotę 13 zł. Decyzję z dnia 5 lipca 2017 roku w przedmiocie likwidacji szkody całkowitej uznania odpowiedzialności przez ubezpieczyciela poszkodowany otrzymał dnia 10 lipca 2017 roku.

W oparciu o zawartą z powodem umowę najmu P. G. korzystał z pojazdu zastępczego marki S. (...) o nr rej (...) w okresie od dnia 14 czerwca 2017 roku do dnia 18 lipca 2017 roku (35 dni). Należność za najem pojazdu zastępczego we wskazanym okresie określono w umowie na kwotę 200 zł netto za jedną dobę najmu. Łączna należność z tego tytułu wyniosła 7000 zł netto (8.610 zł brutto). Faktura VAT obejmująca wskazaną kwotę wystawiona została dnia 2 sierpnia 2017 roku na K. Z.. Dnia 30 sierpnia 2017 roku dokonano korekty przedmiotowej faktury VAT i jako nabywcę oznaczono P. G..

Jak wynika z ustaleń Sądu Rejonowego: pojazd marki V. (...) należy do pojazdu segmentu E – klasa wyższa średnia, natomiast wynajmowany pojazd S. (...) do niższego segmentu D – klasa średnia. Średnia stawka wynajmu pojazdu o klasie odpowiadającym pojazdowi najmowanemu (segment D), obowiązująca w połowie 2017 roku w regionie (...), na czas wynajmu około 30 dni, szacunkowo wynosiła od 94 do 260 zł netto dziennie. Właściciel pojazdu K. Z. poniósł koszt holowania uszkodzonego samochodu w wysokości 307,50 zł brutto oraz zabezpieczenia pojazdu na parking strzeżonym w wysokości 430,50 zł brutto.

Dnia 18 lipca 2017 roku powód zawarł z K. Z. (właścicielem pojazdu) i P. G. (użytkującym pojazd) umowy przelewu wierzytelności przysługujących im względem pozwanego obejmujących w szczególności odszkodowanie z tytułu kosztów najmu pojazdu na czas trwania likwidacji szkody i czas trwania naprawy oraz odszkodowanie z tytułu uzasadnionych kosztów zabezpieczenia pojazdu po wypadku.

Decyzją z dnia 7 sierpnia 2017 roku pozwany częściowo uznał swoją odpowiedzialność z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego, holowania i zabezpieczenia pojazdu. Pozwany wypłacił na rzecz powoda K. J. odszkodowanie w łącznej kwocie 4.144,20 zł, na którą złożyły się kwoty: 3.480 zł brutto tytułem odszkodowania za najem pojazdu zastępczego (uznano za zasadny czas najmu okres 29 dni i stawkę w wysokości 120 zł/brutto za dobę najmu pojazdu),

307,50 zł brutto z tytułu kosztów holowania uszkodzonego pojazdu oraz 356,70 zł brutto tytułem zwrotu kosztów czasu zabezpieczenia pojazdu na parkingu strzeżonym przez okres 29 dni.

Apelację od wyroku złożył powód. Zarzucił Sądowi Rejonowemu naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na wynik sprawy, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez wybiórczą i newszechstronną oraz sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, prowadzącą do błędnych ustaleń faktycznych, że P. G. nie jest osobą poszkodowaną w niniejszej sprawie pomimo iż w dniu powstania kolizji był on jedyną i wyłączną osobą używającą uszkodzony pojazd, co w konsekwencji doprowadziło do nierozpoznania istoty sprawy; naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 361 k.c. i art. 822 k.c. poprzez uznanie, że użytkownik uszkodzonego pojazdu nie był poszkodowanym uprawnionym do zawarcia umowy najmu pojazdu zastępczego. W konkluzji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu. W apelacji zawarto także wniosek alternatywny o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda dalszej kwoty 5 228,40 zł ponad zasądzoną kwotę 73,80 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 7 sierpnia 2017 r. do dnia zapłaty.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

W przekonaniu Sądu Okręgowego postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone przez Sąd Rejonowy prawidłowo, a zarówno ocena dowodów, jak i dokonane na ich podstawie ustalenia, uznać należy za trafne. Nadto, wbrew twierdzeniom skarżącego, nie doszło do przekroczenia przez Sąd Rejonowy określonych w art. 233 § 1 k.p.c. zasad granic swobodnej oceny dowodów. Wobec powyższych Sąd Okręgowy przyjął za własne ustalenia dokonane przez Sąd I instancji.

Do oddalenia powództwa przez Sąd Rejonowy doszło na skutek uznania, że po stronie powodowej brak jest podstawy prawnej i faktycznej dla kierowania roszczenia odszkodowawczego w stosunku do pozwanego z uwagi na nieistnienie przedmiotu umowy cesji.

Powyższe ustalenia należy uznać za prawidłowe.

Sąd Rejonowy właściwie ustalił treść umowy użyczenia zawartej ustnie pomiędzy P. G. i K. Z. na podstawie zeznań ww. świadków, których wiarygodność nie była kwestionowana. W toku postępowania strony kontraktu nie ujawniły żadnych postanowień umownych, które wykraczałyby poza elementy przedmiotowo istotne dla zawartej umowy, określone w kodeksie cywilnym. Wobec powyższego Sąd I instancji prawidłowo przyjął, że zastosowanie znajdują przepisy ww. kodeksu regulujące umowę użyczenia. Nie zawierają one normy określającej uprawnienie biorącego w użyczenie do uzyskania od dającego w użyczenie pojazdu zastępczego w sytuacji, w której doszło do uszkodzenia przedmiotu użyczenia w taki sposób, że nie można już z niego korzystać i z powodu okoliczności, za które żadna ze stron nie ponosi odpowiedzialności. Natomiast wobec braku szczególnych postanowień w tym zakresie pomiędzy stronami - należy przyjąć, że roszczenie tego rodzaju nie przysługiwało biorącemu w użyczenie.

Sąd I instancji prawidłowo określił, że zobowiązanie między stronami umowy użyczenia wygasło na mocy art. 475 § 1 k.c., gdyż na skutek zaistnienia zdarzenia szkodowego przedmiot kontraktu przestał istnieć. Fakt zaistnienia szkody całkowitej został stwierdzony przez Sąd Rejonowy na podstawie dokumentacji akt szkody, której wiarygodność nie była w toku procesu kwestionowana. Od tej chwili P. G. i K. Z. nie łączył już żaden stosunek umowny, a P. G. nie był uprawniony do korzystania z pojazdu. Wobec powyższych chybiona jest argumentacja skarżącego wskazująca na utratę posiadania i możliwości korzystania z rzeczy jako szkodę w majątku P. G.. Tym samym niezasadny jest wystosowany przez skarżącego zarzut naruszenia prawa materialnego, tj. art. 361 k.c. i art. 822 k.c.

Uwzględniając powyższe ustalenia należy przyznać rację Sądowi Rejonowemu, który uznał, że umowa cesji zawarta pomiędzy powodem a P. G. była w istocie bezprzedmiotowa.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację w punkcie I sentencji wyroku.

O kosztach postępowania za instancję odwoławczą Sąd Okręgowy orzekł w punkcie II sentencji wyroku na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z § 2 pkt i § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804), zasądzając od powoda na rzecz pozwanego kwotę 900 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

sędzia Jacek Kępa